

Početna / Blog / Vijesti / Dr. Marica Topić – Dokica, heroína Domovinskog rata, ali i poslije njega

VIJESTI Dražen Semovčan | RANJIVE SKUPINE - KORAK DALJE

Dr. Marica Topić – Dokica, heroína Domovinskog rata, ali i poslije njega

15.05.2021. 10:49:00

Put nas odvodi u Lipik. Jednoj skromnoj, nježnoj, krhkoj, pune ljubavi, razumijevanja i vjere, ženi koju vole mnogi, a ponajviše hrvatski branitelji. Kad spomenemo Lipik i Dokicu, znamo da je riječ o dragovoljki Domovinskog rata, dr. Marici Topić. Unatoč svemu što je prošla u životu, prije rata, za vrijeme i poslije njega, neda se pokoriti ni bolesti (LUPUS), a o mirovini niti ne razmišlja. Bijela kuta i Toplice Lipik - specijalna bolnica za medicinsku rehabilitaciju, to je što ju drži, a za branitelje uvijek ima vremena, zato ju isti vole. O svemu priča sama dr. Marica Topić:

U Lipik sam došla prvi puta 1989. godine kao pacijentica nakon kome (posljedica gubitka djeteta) na rehabilitaciju. Jako mi se svidio ovaj mali slavonski gradić, toplih ljudi širokog slavenskog srca, meni kao emotivki to je puno značilo!

Tad sam upoznala dr. Šretera kao liječnika, kao čovjeka toplog srca i blagog osmijeha. U par razgovora na relaciji liječnik - pacijent, kolegica - kolega, dao mi je podršku za dalje. Jer je bio prijatelj naših kućnih prijatelja obitelji dr. Šarca, pa smo i na taj način komunicirali. Odavao je dojam poštenog, dobroćudnog, veselog čovjeka komu su vjera i obitelj bili najvažniji!

Vratila sam se u Mostar poprilično oporavljena psihički i fizički, ali u mom Mostaru sve je vrištalo plačom moga izgubljenog sina, tugom, prazninom... Ništa više nije bilo isto... Javljam se na natječaj u Modriču na mjesto liječnika u Domu zdravlja, ne razmišljajući da je to nepoznato. Ja još uvijek slaba, ali Bog je za mene imao druge planove (tad sam shvatila da ja ma koliko jaka bila ne upravljam svojim životom). Bila sam jako ljuta na Boga, jer mi je uzeo jedino moje, jedino što sam željela i sanjala, a kasnije sam ipak uvidala, da je i to bilo za moje "dobro". Tri mjeseca sam radila i bila sretna u svom poslu i s ljudima oko mene... iako... tuga i bol nastanili su se trajno u mom srcu i znala sam da ću živjeti za druge....

Dolazak u Lipik kao liječnica

U trećem mjesecu 1990. godine dolazim u Lipik na poziv dr. Šarca da radim u ambulanti obiteljske medicine, jer je dr. Vladimir Solar, dobar duh ambulante, preuzeo ambulantu u hotelu Lipik.

Sada sam ja od pacijentice liječnice, postala liječnica u gradu koji mi je vratio govor, hod, "normalno" funkcioniranje. Dobila sam mogućnost da bar malo pomognem žiteljima i dam 100% sebe. Bilo je prelijepo raditi, biti dio te vesele i radine zajednice, uživati na bazenima, raditi u ambulanti, provoditi večeri u Kursaloonu, uživati u kavici na Valdubanu, slušati pjev ptica na Omanovcu i diviči se veličanstvenom pogledu na Pakrac i Lipik. Uživati u prelijepoj zimskoj idili, koja je ovaj grad činila bajkovitim.

Odlazeći na mise i veličanstvenu ponočku u crkvu svetog Franje Asiškog, koja je mene podsjećala na crkvu moga djetinjstva Srca Isusova kod mojih baka i djedova u Potocima kod Mostara.

Razmišljala sam o specijalizaciji pedijatrice, ali me od toga odgovarala i moja doktorica. Ona koja je sa mnom od moje 16. godine zbog moje bolesti kojoj je u to vrijeme preživljavanje bilo 8 godina. A ja sam već tad preživjela duplo više zahvaljujući njenoj angažiranosti, znanju i ljubavi, a i mom Inatu. Živjela sam punim plućima. Moja doktorica nije bila za to da postanem pedijatrica. Jer bi svako bolesno dijete otvaralo nezalječivu ranu na mom srcu. Dakle... moram tražiti nešto manje bolno, i tu opet stupa dr. Šreter s prijedlogom da bolnica Lipik ima u planu raspisati natječaj za dječju rehabilitaciju. Super jer to je nada za bolesnu dječicu i njihove roditelje. Obćela sam mu da ću biti strpljiva, jer sam vjerovala tom dobroćudnom čovjeku, a imali smo iste vjerske, političke, obiteljske poglede i uvjerenja.

Samostalnost Republike Hrvatske

Ali život piše drugačije scenarije... 30. 05. 1990. referendum o samostalnosti Republike Hrvatske. Kada odlukom ZA odcepljenje od Jugoslavije, u Lipiku i Pakracu najlutimo susjede pravoslavce...

Drugi scenarij presudan za mene kao liječnicu i ženu koja je odabrala ove gradove za život: 01. 03. 1991. Napad dojučerašnjih kolega policajaca pravoslavne vjeroispovijesti na kolege Hrvate, uz pomoć JNA... to je dan početka Domovinskog rata u Republici Hrvatskoj. Na pregovore su došli Slavko Degoricija ispred Republike Hrvatske i Stjepan Mešić ispred Predsjedništva SFRJ... Nastupila je neka nemirna tišina, nemirni su život, nesigurnost... Uspostavljali su se novi ustroji, stjegovi, nazivi, obilježja... Uspostava policijske postaje Pakrac sa zapovjednikom Stjepanom Kupsjakom, kojem sam se javila kao dragovoljka da sam na dužnosti u Domu zdravlja Pakrac i da ga molim da nas zaštite od svake vojne akcije, jer mi smo humanitarci na usluzi svima... Jer su dečki iz SJ Kukavice dežurali sa nama kao nevidljivi dobri duhovi, koji su nas štitali neprimjetno. Suživot se ponovo uspostavljao, barem sam ja tako mislila... Jer nikada neću zaboraviti Krvavi Uskrs na Plitvicama i ubojstvo mladog redarstvenika Jovića. To me je toliko rastužilo i naljutilo, da sam nakon tih stresova, postala okamenjena zbog tih surovih događanja u 20. stoljeću.

Tako je započeo moj ratni put liječnice dragovoljke Domovinskog rata u Republici Hrvatskoj, da budem na

*Ovaj članak napisan je uz finansijsku potporu Agencije za elektroničke medije temeljem Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama.

Izvor: Portal dnevnih novosti

Izvorni autor: Dražen Šemovčan Šeki/Foto: facebook Marica Topić

Autor:

Dražen Šemovčan
Dragovoljac DR, HRVI, predsjednik UHB RH-a